

Gertrude Bell je jednou z nejvýznamnějších autorů cestopisu britského původu na přelomu devatenáctého a dvacátého století. Vyniká zejména svou erudovaností ale také vlivem, který měla na oblast Blízkého východu, kde působila ve vysokých funkcích a zasloužila se o vznik moderního státu Irák.

Bell milovala psaní a psát začala už v době svých studií na Oxfordu, posléze psala zejména dopisy svým rodičům. Její první dopisy z cest popisují její výpravu do Persie, kde si zamilovala Blízký východ a dokonce přeložila verše perského básníka Hafeze.

Bell cestovala nejenom ze zájmu o novou kulturu, ale také kvůli výzkumu na poli archeologie, kterou vystudovala, a v neposlední řadě jako spíónka ve službách britské vlády. Její první zpravodajská cesta za účelem zjištění politických poměrů v Arabii byla do města Ha'il přímo v srdci Arabského poloostrova. Bell tam strávila dva týdny v zajetí, během kterých se jí podařilo nejen zmapovat situaci a poměry ve vládnoucí rodině Rasidů, ale také poznat blíže život žen, které žily ve vládnoucí rodině. Bell tak pronikla do nejintimnějších oblastí života kočovných Arabů. Z této cesty se zachovaly dopisy, které autorka adresovala svým rodičům, a které byly vydány až po její smrti; mnohem přínosnější a objektivnější jsou ale dopisy věnované jejímu milenci Charlesu Doughty-Wylieovi, které vyšly pod názvem Arabské deníky.

Arabské deníky obsahují na stovku dopisů, které Bell napsala během svého putování pouští a svého pobytu ve městě Ha'il. Popisy přírody, kterou Bell prochází, se střídají s pocity opuštěnosti a deprese, které zažívá, až nakonec v nekonečnosti pouště nachází útočiště a bezpečí. Tradiční obraz exotické země jakožto bezbranné ženy, která se poddává svému přemožiteli je tam porušen a Arabská poušť má daleko více ženských, než mužských charakteristik.